

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง สถานะความเป็นหน่วยงานของรัฐของบริษัท ธนาकारกรุงไทย จำกัด (มหาชน)
ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔*

กรมการปกครองได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๓๐๙.๑๐/๒๒๕๐๒ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า

๑. กรมการปกครองได้อนุญาตให้บริษัท ธนาकारกรุงไทย จำกัด (มหาชน) (บมจ. ธนาकारกรุงไทย) เชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร ตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยเห็นว่า เป็นหน่วยงานของรัฐประเภทรัฐวิสาหกิจ ทั้งนี้ ตามบันทึกข้อตกลงว่าด้วยการขอใช้ประโยชน์ข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรจากฐานข้อมูลทะเบียนกลางด้วยระบบคอมพิวเตอร์โดยวิธีเพิ่มข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Batch Processing) และเชื่อมโยงข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Online) ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๑

๒. ต่อมาคณะกรรมการวินิจฉัยปัญหาการจัดตั้งจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ กรมบัญชีกลาง ได้มีหนังสือ ส่วนที่ ๓๓๓๓ ที่ กค (กาว) ๐๔๐๕.๒/ว ๑๔๘๙ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ แจ้งเวียนส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้ทราบถึง สถานะของ บมจ. ธนาकारกรุงไทย ตามพระราชบัญญัติการจัดตั้งจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ว่า บมจ. ธนาकारกรุงไทย ไม่เป็นหน่วยงานของรัฐตามบทนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยอ้างความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๓๙๗/๒๕๖๓

๓. กรมการปกครองพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อ บมจ. ธนาकारกรุงไทย ไม่มีสถานะ เป็นหน่วยงานของรัฐตามหนังสือเวียนของกรมบัญชีกลางดังกล่าว จึงได้ระงับการเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์ เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรไว้เป็นการชั่วคราว แต่ บมจ. ธนาकारกรุงไทย ได้มี หนังสือถึงกรมการปกครองเพื่อแจ้งสถานะความเป็นรัฐวิสาหกิจของธนาकारว่า แม้ธนาकारจะไม่มี สถานะเป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ แต่ยังคงมีสถานะเป็นรัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายบางฉบับ และเพื่อประโยชน์ในการให้บริการแก่ประชาชน จึงขอให้กรมการปกครอง อนุญาตให้ธนาकारใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรเช่นเดิม

๔. กรมการปกครองได้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมาย ของกระทรวงมหาดไทย เพื่อให้พิจารณาสถานะความเป็นรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ของ บมจ. ธนาकारกรุงไทย ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ ซึ่งที่ประชุมพิจารณาแล้ว มีความเห็นแตกต่างกันจนไม่สามารถหาข้อยุติได้ จึงมีมติให้กรมการปกครองนำเรื่องหารือสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อให้ได้ข้อยุติ ดังนั้น เพื่อให้การพิจารณาอนุญาตให้ บมจ. ธนาकारกรุงไทย

*ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๔/๑๙๖ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๖ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย กรมการปกครอง จึงขอหารือในประเด็นดังนี้

๔.๑ บมจ. ธนาคารกรุงไทย มีสถานะเป็นรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ หรือไม่ โดยกรมการปกครองมีความเห็น แตกต่างกันเป็นสองแนวทาง ดังนี้

แนวทางที่หนึ่ง เห็นว่า บมจ. ธนาคารกรุงไทย ไม่มีสถานะเป็นส่วนราชการ หรือหน่วยงานของรัฐ เนื่องจากพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ มิได้กำหนดบทนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ไว้ จึงเห็นควรวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดบทนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ไว้หมายความว่า ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ ... หรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามที่กฎหมายกำหนด และ “รัฐวิสาหกิจ” หมายความว่า (๒) บริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดที่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจมีทุนรวมอยู่ด้วย เกินร้อยละห้าสิบ กรณีนี้เมื่อกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินผู้ถือหุ้นใหญ่ ของ บมจ. ธนาคารกรุงไทย มิใช่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามบทนิยามคำว่า “รัฐวิสาหกิจ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณฯ ดังนั้น แม้อำนาจกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ จะถือหุ้น ใน บมจ. ธนาคารกรุงไทย เกินร้อยละห้าสิบของทุนทั้งหมด ก็ไม่ทำให้ บมจ. ธนาคารกรุงไทย เป็นรัฐวิสาหกิจตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณฯ และไม่ส่งผลให้ บมจ. ธนาคารกรุงไทย เป็นหน่วยงานอื่นของรัฐตามที่กฎหมายกำหนด แม้จะอยู่ภายใต้การกำกับของหน่วยงานของรัฐ ผ่านคณะกรรมการบริษัท เนื่องจาก บมจ. ธนาคารกรุงไทย เป็นบริษัทมหาชนจำกัดที่จัดตั้งขึ้น ตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีหน้าที่ให้บริการด้านการเงินการธนาคาร แก่ประชาชนเช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์ทั่วไป สำหรับการดำเนินโครงการของรัฐของ บมจ. ธนาคาร กรุงไทย เป็นเพียงการรับจ้างดำเนินการจากหน่วยงานของรัฐเท่านั้น ประกอบกับมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่กฎหมายจัดตั้งรัฐวิสาหกิจ ที่มีการเปลี่ยนทุนเป็นหุ้นของบริษัทหรือกฎหมายอื่นมีบทบัญญัติให้สิทธิพิเศษแก่รัฐวิสาหกิจนั้น เป็นกรณีเฉพาะ ให้ถือว่าบทบัญญัตินั้นมีผลใช้บังคับต่อไป โดยบริษัทมีฐานะอย่างเดียวกับรัฐวิสาหกิจ ดังกล่าว และมาตรา ๒๖ วรรคห้า บัญญัติว่า อำนาจ สิทธิ หรือประโยชน์ตามวรรคหนึ่งให้สิ้นสุดลง เมื่อบริษัทนั้นสิ้นสภาพการเป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ แสดงให้เห็นว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยทุนรัฐวิสาหกิจให้วินิจฉัยการสิ้นสภาพของรัฐวิสาหกิจเป็นไปตาม กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณฯ ดังนั้น เมื่อ บมจ. ธนาคารกรุงไทย สิ้นสภาพการเป็นรัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณแล้ว จึงมิใช่ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ อีกทั้งกรมการปกครองได้ตรวจสอบทางระบบฐานข้อมูลแล้ว เห็นว่า บมจ. ธนาคารกรุงไทย ใช้โปรแกรมสำหรับอ่านข้อมูลบัตรประจำตัวประชาชนแบบอเนกประสงค์ เป็นหลัก สำหรับช่องทางตรวจสอบข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรผ่านการเชื่อมโยงฐานข้อมูล มีการใช้น้อยมาก หากไม่ได้รับอนุญาตให้เชื่อมโยงก็จะไม่ส่งผลกระทบต่อ บมจ. ธนาคารกรุงไทย เนื่องจากธนาคารพาณิชย์ทั่วไปก็ไม่ได้รับการเชื่อมโยงฐานข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรเช่นกัน

แนวทางที่สอง เห็นว่า บมจ. ธนาคารกรุงไทย ยังคงอยู่ภายใต้การกำกับ ของส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐ เนื่องจากกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ จัดตั้งขึ้นในธนาคาร แห่งประเทศไทย และมีฐานะเป็นนิติบุคคล ตามมาตรา ๒๙ ตรี แห่งพระราชบัญญัติธนาคาร แห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน

ให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ จึงยังคงมีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐ เพียงแต่ไม่เป็นรัฐวิสาหกิจ ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณเท่านั้น เพราะกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ มีเงินและทรัพย์สิน จากการดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ และเมื่อกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ ยังคงมีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐและเป็นผู้ถือหุ้นใน บมจ. ธนาคารกรุงไทย เกินร้อยละห้าสิบ ของทุนทั้งหมด จึงมีอำนาจดำเนินการและกำกับดูแล บมจ. ธนาคารกรุงไทย ในฐานะผู้ถือหุ้น รายใหญ่ผ่านกลไกกรรมการบริษัทและที่ประชุมผู้ถือหุ้นตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด บมจ. ธนาคารกรุงไทย จึงไม่อยู่ในการควบคุมหรือกำกับของเอกชน

๔.๒ หาก บมจ. ธนาคารกรุงไทย เป็นรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ การขอใช้ ประโยชน์ข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรจากฐานข้อมูลทะเบียนกลางด้วยระบบคอมพิวเตอร์จะเป็น การดำเนินการที่มีลักษณะเป็นการนำไปใช้เพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจหรือในเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับ หน้าที่ของทางราชการ ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) พิจารณาข้อหารือของกรมการปกครอง โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.ร.) ผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานคณะกรรมการ นโยบายรัฐวิสาหกิจ) และผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า มาตรา ๑๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐเชื่อมโยง คอมพิวเตอร์เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรตามหน้าที่และอำนาจของกรมการปกครอง โดยมีได้กำหนดความหมายของคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ไว้เป็นการเฉพาะ ในการพิจารณา ความเป็นหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายฉบับนี้ จึงต้องพิจารณาประกอบกับหลักการจำแนกประเภท หน่วยงานของรัฐในกำกับของฝ่ายบริหาร^๒ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบและมีผลผูกพันทุกส่วนราชการ ให้ต้องถือปฏิบัติ โดยหลักการดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาความเป็นหน่วยงานของรัฐ

^๑มาตรา ๑๕ ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐอาจขอให้นายทะเบียนจัดส่งสำเนาเอกสาร ข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรได้ ทั้งนี้ เฉพาะเพื่อการอันจำเป็นแก่การปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการหรือหน่วยงาน ของรัฐนั้น

หากส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐมีความประสงค์จะเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ประโยชน์ จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร ผู้อำนวยการทะเบียนกลางอาจอนุญาตให้เชื่อมโยงได้เฉพาะข้อมูลที่จำเป็น แก่การปฏิบัติหน้าที่ตามที่ปรากฏภายในทะเบียนบ้าน ทะเบียนคนเกิด ทะเบียนคนตาย หรือทะเบียนประวัติสำหรับ คนซึ่งไม่มีสัญชาติไทยเท่านั้น

ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการแผ่นดินในเรื่องการให้บริการแก่ประชาชน หรือการรักษาความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงในราชอาณาจักร รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทยจะอนุมัติให้ ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐเชื่อมโยงข้อมูลที่ปรากฏในทะเบียนอื่นนอกจากทะเบียนตามวรรคสองเฉพาะข้อมูล ที่จำเป็นแก่การปฏิบัติหน้าที่ก็ได้ ทั้งนี้ การพิจารณาอนุมัติของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้เป็นไปตาม หลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด

ห้ามมิให้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือพนักงานสอบสวนที่ได้ข้อมูลใดตามมาตรา นี้ นำไปใช้เพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจหรือในเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับหน้าที่ของทางราชการหรือตามวัตถุประสงค์ที่ร้องขอ

^๒หนังสือสำนักงาน ก.พ.ร. ที่ นร ๑๒๐๐/ว ๑๒ เรื่อง หลักการจำแนกประเภทหน่วยงานของรัฐ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ และหนังสือสำนักงาน ก.พ.ร. ที่ นร ๑๒๐๐/ว ๑ เรื่อง การปรับปรุงหลักการจำแนก ประเภทหน่วยงานของรัฐในกำกับของฝ่ายบริหาร ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๓

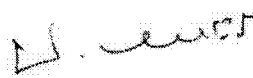
โดยพิจารณาจาก (๑) ความสัมพันธ์กับรัฐ ทั้งในเรื่องของการจัดตั้ง รูปแบบ การแต่งตั้งบุคลากร ระดับสูง และการกำกับดูแลของรัฐ (๒) กิจกรรมของหน่วยงานนั้นว่าเป็นบริการสาธารณะหรือไม่ (๓) งบประมาณหรือรายได้ของหน่วยงาน การค้าประกันหนี้ (๔) สถานะของบุคลากร (๕) วิธีการ และระบบกฎหมายที่ใช้ในการทำกิจกรรม และ (๖) ความเป็นเจ้าของและอำนาจในการบริหารจัดการ เมื่อ บมจ. ธนาคารกรุงไทย เป็นบริษัทมหาชนจำกัดซึ่งจดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ บริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีสถานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายดังกล่าว โดยมีได้มีกฎหมาย จัดตั้งองค์กรขึ้นเป็นการเฉพาะ ประกอบกับ บมจ. ธนาคารกรุงไทย มีวัตถุประสงค์หลัก ในการประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์ โดยมิได้จัดทำบริการสาธารณะ และมีได้มีที่มาของแหล่งรายได้ จากเงินงบประมาณของรัฐ กรณีจึงไม่มีความสัมพันธ์กับรัฐทั้งในแง่ของการจัดตั้ง รูปแบบ การกำกับ ดูแลของรัฐ กิจกรรมในการเป็นบริการสาธารณะ งบประมาณหรือรายได้ ตลอดจนวิธีการและระบบ กฎหมายที่ใช้ในการทำกิจกรรม หรือมีการใช้อำนาจตามกฎหมาย บมจ. ธนาคารกรุงไทย จึงไม่มี ลักษณะเป็นหน่วยงานของรัฐตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมติคณะรัฐมนตรี

นอกจากนี้ ตามบทบัญญัติดังกล่าวนั้น หน่วยงานที่อาจได้รับอนุญาตให้เชื่อมโยง คอมพิวเตอร์เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรของกรมการปกครองจำกัดเฉพาะ ส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐ อีกทั้งข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งปกติ เป็นข้อมูลลับที่ไม่อาจเปิดเผยได้ การเชื่อมโยงข้อมูลที่จะได้รับอนุญาตตามบทบัญญัติดังกล่าว จึงต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของหน่วยงานนั้น ๆ เท่านั้น ไม่สามารถ นำไปใช้เพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจได้ และโดยที่ส่วนราชการคือหน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้น ตามกฎหมายและมีหน้าที่และอำนาจให้บริการสาธารณะหรือหน้าที่พิเศษอื่นตามที่กฎหมายกำหนด ส่วนหน่วยงานของรัฐตามความหมายทั่วไปย่อมหมายถึงหน่วยงานที่รัฐเป็นเจ้าของ แต่ “หน่วยงาน ของรัฐ” ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ นั้น เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของการอนุญาต ให้มีการเชื่อมโยงข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรได้แล้ว เห็นว่า มีความหมายแคบกว่าความหมายทั่วไป เพราะผู้อำนวยการทะเบียนกลางจะพิจารณาอนุญาตการเชื่อมโยงข้อมูลได้เฉพาะเพื่อประโยชน์ ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของหน่วยงานนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้ หน่วยงานของรัฐที่จะขออนุญาต ตามมาตรา ๑๕^๔ นี้ได้ จะต้องเป็นหน่วยงานในลักษณะเดียวกับส่วนราชการ คือเป็นหน่วยงานที่จัดตั้ง ขึ้นตามกฎหมายและมีหน้าที่และอำนาจตามที่กฎหมายกำหนดด้วย ดังนั้น เมื่อ บมจ. ธนาคารกรุงไทย เป็นบริษัทมหาชนจำกัดซึ่งจดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัดฯ และมี วัตถุประสงค์ในการประกอบธุรกิจเพื่อแบ่งปันกำไรอันจะพึงได้จากกิจการที่ทำ โดยมีได้มีหน้าที่ต้อง ปฏิบัติในทางราชการตามกฎหมาย บมจ. ธนาคารกรุงไทย จึงไม่อยู่ในความหมายของคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ

ประเด็นที่สอง เห็นว่า เมื่อได้ให้ความเห็นไว้ในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า บมจ. ธนาคาร กรุงไทย ไม่อยู่ในความหมายของคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ การทะเบียนราษฎรฯ จึงไม่จำเป็นต้องให้ความเห็นในประเด็นนี้อีก

^๔โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) มีข้อสังเกตว่า โดยที่มาตรา ๓๒^๕วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติว่า การนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ ไม่ว่าจะในทางใด ๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ เมื่อข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรเป็นข้อมูลส่วนบุคคลประเภทหนึ่ง กรมการปกครองจึงมีหน้าที่ต้องกำหนดกรอบการพิจารณาอนุญาตให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรให้มีความชัดเจน รวมทั้งต้องพิจารณาวัตถุประสงค์ในการเชื่อมโยงข้อมูลไปใช้ด้วยว่าเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

(นายปกรณ์ นิลประพันธ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ตุลาคม ๒๕๖๖

---

^๕มาตรา ๓๒ บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และครอบครัว การกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ ไม่ว่าจะในทางใด ๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ